

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou, se sídlem K. J. Erbena 1266, Nová Paka, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) Ing. Z. N., II) H. N., III) V. H., IV) CETIN a.s., IČ 04084063, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2018, č. j. KUKHK-32832/UP/2017/Kd, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2020, č. j. 30 A 50/2018 - 133,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Hořice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 1. 9. 2017, č. j. MUHC-SU/13477/2017/VA, byla podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, umístěna stavba rodinného domu na parcele

č. X v katastrálním území L. (dále též „umísťovaný dům“). Tento pozemek je ve vlastnictví osob zúčastněných na řízení I) a II) (dále též „stavebníci“) a přímo sousedí s pozemkem, na němž je umístěna kamenická dílna žalobce.

[2] Rozhodnutím ze dne 15. 3. 2018, č. j. KUKHK-32832/UP/2017/Kd, žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu a toto rozhodnutí potvrdil.

[3] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 28. 2. 2020, č. j. 30 A 50/2018 - 133, zamítl žalobu proti uvedenému rozhodnutí o odvolání. V odůvodnění rozsudku se krajský soud ztotožnil se stanoviskem Ministerstva zdravotnictví, které stejně jako Krajská hygienická stanice Královéhradeckého kraje označilo žalobcovy obavy z možného ohrožení veřejného zdraví hlukem v důsledku výstavby rodinného domu v sousedství kamenické dílny a zemědělských staveb za nedůvodné. Pro stavební úřad i pro žalovaného bylo přitom toto stanovisko závazné, a nemohli se od něj tedy svévolně odchýlit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že závazné stanovisko krajské hygienické stanice je nezpůsobilým podkladem. Vůbec totiž nezohledňuje, že na pozemku sousedícím s umísťovaným domem se nachází významný zdroj hluku, kterým je stěžovatelova kamenická dílna. Závazné stanovisko přitom uvádí jako nejbližší zdroj hluku silnici I/35 vzdálenou 350 metrů. Obdobným způsobem existenci nejbližšího zdroje hluku přehlíží i projektová dokumentace. Tvrzení Ministerstva zdravotnictví obsažené v potvrzujícím stanovisku, že kamenická dílna není vedena v živnostenském rejstříku a není v provozu, je nerozhodné. Z kolaudačního rozhodnutí totiž jednoznačně vyplývá, že se jedná o zdroj hluku. Stavebníci i správní orgány tak byli povinni zabývat se možnými dopady umístění rodinného domu v tak těsné blízkosti významného zdroje hluku. S ohledem na výše uvedené má stěžovatel za to, že stavební úřad nezajistil úplnou projektovou dokumentaci, aby mohl rozhodovat o umístění stavby. Stavebníci totiž v rámci projektové dokumentace nepředložili podklady, na jejichž základě by mohl být posouzen vliv okolí na stavbu rodinného domu. Toto pochybení stavebníků přitom nemůže stavební úřad sám napravovat. Bylo povinností stavebníků, aby si zajistili vydání závazného stanoviska ohledně posouzení hluku, navrhli případná opatření k redukci jeho negativních dopadů na umísťovaný dům a tyto podklady předložili v územním řízení. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel namítl nerespektování základních zásad činnosti správních orgánů, konkrétně zásady ochrany dobré víry a zásady oprávněných zájmů.

pokračování

[7] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel kasační stížnost sice výslovně nepodřadil pod žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nicméně z jejího obsahu vyplývá, že se dovolává důvodů uvedených v písmenu a) a b) tohoto ustanovení.

[10] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[11] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[12] Ze správního spisu vyplývá, že umístovaný dům se nachází na místě, na němž dříve stála stodola (sklad polotovarů), přičemž je vzdálený přibližně 12,5 metru od kamenické dílny stěžovatele. Stavba kamenické dílny byla povolena v roce 2000, avšak nejpozději od roku 2005 již není v provozu z důvodu konkurzu prohlášeného na majetek stěžovatele. Kamenická dílna není ani evidována jako provozovna v obchodním rejstříku. Objekt kamenické dílny je dlouhodobě využíván jejím současným nájemcem jako sklad.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, podle níž závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ani potvrzující stanovisko Ministerstva zdravotnictví nejsou způsobitelnými podklady, neboť neřeší vliv provozu kamenické dílny na hladinu hluku v okolí. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[14] Stěžovateli je sice nutné dát za pravdu, že závazné stanovisko krajské hygienické stanice se otázkou kamenické dílny vůbec nezabývá, nicméně toto pochybení napravilo Ministerstvo zdravotnictví ve svém potvrzujícím stanovisku. Takovýto postup je přitom zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 As 201/2017 - 40). V potvrzujícím stanovisku

ministerstvo poukázalo zejména na skutečnost, že v dílně již nejméně od roku 2005 neprobíhá kamenická činnost a že je v současné době využívána jen jako sklad. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že závazné stanovisko obsahuje srozumitelné a řádně odůvodněné závěry a v projednávané věci bylo způsobilým podkladem pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Jak přitom správně uvedl již krajský soud, žalovaný byl tímto stanoviskem vázán. Za tohoto stavu mu tedy nezbývalo, než mít otázku namítaného hluku za vyřešenou. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nenapadl uvedený podklad pro vydání žalobou napadeného rozhodnutí po věcné stránce v řízení před krajským soudem, nemůže jeho správnost s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. posuzovat ani Nejvyšší správní soud.

[15] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, podle níž stavebníci předložili nedostatečnou projektovou dokumentaci (bez posouzení požadavků na protihluková opatření) a stavební úřad překročil svoji pravomoc tím, že si sám vyžádal závazné stanovisko krajské hygienické stanice.

[16] Podle § 77 odst. 3 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), *stavební úřad vždy zajistí, aby záměr žadatele ke stavbě bytového domu, rodinného domu, stavbě pro předškolní nebo školní vzdělávání, stavbě pro zdravotní nebo sociální účely anebo k funkčně obdobné stavbě a ke stavbě zdroje hluku byl z hlediska ochrany před hlukem posouzen příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví.* Podle odstavce 4 téhož ustanovení *žadatel o vydání územního rozhodnutí, územního souhlasu nebo společného souhlasu ke stavbě podle odstavce 3 do území zatíženého zdrojem hluku předloží příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví pro účely vydání stanoviska podle odstavce 1 protokol o měření hluku provedeném podle § 32a nebo hlukovou studii a návrh opatření k ochraně před hlukem, jde-li o území zatížené hlukem nad stanovené hygienické limity.* Odstavec 5 pak stanoví, že *neprovede-li stavebník dostatečná opatření k ochraně před hlukem, nemůže stavebník nebo jiný budoucí uživatel žádat, aby tato opatření provedl provozovatel, vlastník nebo správce zdroje hluku. To neplatí, dojde-li k prokazatelnému navýšení hluku ze zdroje hluku.*

[17] Z výše uvedených zákonných ustanovení sice vyplývá, že stavebník by měl podklady pro zpracování závazného stanoviska zajistit sám, nicméně v projednávané věci by bylo nepřiměřené na tomto požadavku trvat. Jediný relevantní zdroj hluku, který teoreticky při posuzování mohl přicházet v úvahu, totiž v době podání žádosti již nejméně 12 let nebyl v provozu. S ohledem na okolnosti projednávané věci by tedy stěžovatelem požadovaný postup představoval nepříjemný formalismus. Nejvyšší správní soud nemůže v tomto směru nic vytknout ani postupu stavebního úřadu. Ten totiž poté, kdy se od stěžovatele dozvěděl, že v případě projednávaného stavebního záměru přichází v úvahu jeho posuzování z hlediska zatíženosti okolí hlukem, splnil svoji povinnost stanovenou § 77 odst. 3 zákona o ochraně veřejného zdraví a vyžádal si závazné stanovisko krajské hygienické stanice. Správný byl i postup žalovaného, který v odvolacím řízení požádal Ministerstvo zdravotnictví o přezkoumání tohoto závazného stanoviska. V potvrzujícím

pokračování

stanovisku přitom ministerstvo řádně zhodnotilo zdroje hluku v daném území i ve vztahu ke kamenické dílně.

[18] Námitkou nerespektování základních zásad činnosti správních orgánů se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat, neboť je formulována zcela nekonkrétním způsobem a navíc ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[19] Jelikož tedy správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a relevantní právní otázku posoudily stejně jako krajský soud správně, nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť toto právo by jim podle ustanovení § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. vzniklo pouze v případě náhrady nákladů, které byly vynaloženy v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, což se v daném případě nestalo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu